

„Jedna z nejlepších knih, jakou Connelly napsal,
ne-li vůbec ta nejlepší!“

USA TODAY

MICHAEL
CONNELLY

OBHÁJCE

„S KAŽDOU DALŠÍ KNIHOU JE CONNELLY
LEPŠÍ A LEPŠÍ.“

STEPHEN KING

OBHÁJCE

Michael Connelly

OBHÁJCE

sloart

Copyright © Hieronymus, Inc. 2005
Translation © Jiří Kobělka 2006, 2021
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2022

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze roku 2022
Z anglického originálu *The Lincoln Lawyer* přeložil Jiří Kobělka
Editor Jan Pavel
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-0411-1
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

*Tato kniha je věnována Danielu F. Dalymu
a Rogeru O. Millsovi*

NEEXISTUJE ÚDĚSNĚJŠÍ KLIENT NEŽ NEVINNÝ.
J. Michael Haller, advokát trestního práva,
Los Angeles, 1962

DÍL I

PŘEDPROCESNÍ
INTERVENČE

1

Pondělí 7. března

Ranní vzduch nad Mohavskou pouští je koncem zimy tak čistý a svěží, že v celém okrese Los Angeles lepší dýchat nebudete. Nese s sebou vůni příslibu. Když začne takhle foukat, mívám ve své kanceláři rád otevřené okno. Existuje jen málo lidí, kteří tento můj zvyk znají – lidí jako Fernando Valenzuela. Ten ručitel, ne ten baseballový nadhazovač. Zavola mi, právě když jsem jel na devátou do Lancasteru na předělování termínů. Musel slyšet, jak mi v mobilu sviští vítr.

„Micku,“ řekl, „nejedeš dneska dopoledne na sever?“

„Zrovna teď,“ řekl jsem a vytáhl okénko, abych ho lépe slyšel. „Ty něco máš?“

„Jo, já něco mám. Myslím, že jsem ulovil sólovku. Ale první slyšení má už v jedenáct. Stihneš sem přijet včas?“

Valenzuela má kancelář s výlohou na Van Nuys Boulevard, jeden blok od městského střediska, které zahrnuje dvě soudní budovy a věznici Van Nuys. A protože se věnuje kaucím, nazval svou firmu Liberty Bail Bonds. Na střeše jeho firemního sídla svítí červený neon s jeho telefonním číslem, na které je vidět z třetího podlaží věznice, určeného pro vězně s nejtěžšími tresty. Jeho číslo je díky tomu vyškrobáno do omítky vedle všech telefonních automatů na každém druhém vězeňském oddělení.

A dá se říct, že je taky natrvalo vyškrobáno do mého vánočního seznamu. Na konci roku daruji každému člověku figurujícímu na tomto seznamu plechovku se solenými oříšky. Plantážníková sváteční směs. Každá plechovka je převázána stuhou s mašlí. Jenže v ní nejsou oříšky, nýbrž jen peníze. Na mém vánočním seznamu mám celou řadu

ručitelů za kauce. A skutečnou sváteční směs oříšků pak pojídám až do jara. Co jsem se naposledy rozvedl, je to někdy moje jediná večeře.

Než jsem Valenzuelovi odpověděl na otázku, zamyslel jsem se nad přidělováním termínů, na které jsem měl namířeno. Můj klient v tomto případě se jmenoval Harold Casey. Pokud by se termíny soudních procesů přidělovaly podle abecedy, pak bych slyšení v jedenáct hodin ve Van Nuys bez problémů stihl. Soudce Orton Powell však na soudcovském stolci sloužil poslední funkční období. Odcházel do důchodu. To znamenalo, že již nečelil tlakům, aby si zajistil znovuzvolení. Ve snaze demonstrovat svou svobodu – a možná se zároveň jistou formou pomstít těm, jimž byl v uplynulých dvanácti letech politicky zavázán –, s oblibou v soudní síni narušoval zavedený pořádek. Někdy přiděloval termíny podle abecedy, jindy přesně obráceně, ještě jindy podle data podání. Člověk nikdy netušil, jak bude přidělování probíhat, dokud na ně nedorazil. A tak advokáti v Powellově soudní síni často tvrdili déle než hodinu. Soudci to dělalo radost.

„Myslím, že na jedenáct to stihnu,“ řekl jsem, přestože jsem to nevěděl jistě. „Co je to za případ?“

„Ten chlap se musí topit v penězích. Adresa v Beverly Hills a ze všeho nejdřív sem poslal rodinného právníka. Todle je sólokapr, Micku. Kauci mu vyšroubovali na půl milionu a dneska sem dorazil právník jeho matky, aby na tuhle částku zastavil jednu nemovitost v Malibu. Ani se neptal, jestli by se ta kauce nedala srazit. Zřejmě nemají strach, že by jim utekl.“

„A zač ho sebrali?“ zeptal jsem se.

Ani jsem přitom nezvýšil hlas. Zápach peněz ve vodě často přiláká celé hejno větších i menších ryb, ale já už Valenzuelovi věnoval tolik vánočních dárků, že jsem věděl, že u něj mám exkluzivitu. Mohl jsem zůstat v klidu.

„Pro začátek mu poldové hodili na triko ozbrojené napadení, těžké ublížení na těle a pokus o znásilnění,“ odpověděl ručitel. „Ale pokud je mi známo, státní zástupce proti němu ještě nic nevznesl.“

Policie obvykle svá obvinění přestřelovala. Podstatné bylo, jakou žalobu nakonec vznese a předloží soudu státní zástupce. Já osobně vždycky říkám, že případy začínají

jako lev a končí jako jehňátko. Z případu, který začíná jako pokus o znásilnění a napadení s těžkým ublížením na těle, se může snadno vyklubat obyčejné ublížení na těle. Nepřekvapilo by mě to a zase tak dobrá sólovka by to v takovém případě nebyla. Kdybych se však dostal ke klientovi a dohodl se s ním na honoráři sjednaném podle sděleného obvinění, udělal bych si u něj oko, jakmile by je státní zástupce zase hezky zmírnil.

„Máš nějaké podrobnosti?“ zeptal jsem se.

„Sebrali ho včera v noci. Vypadá to, že někoho sbalil v baru, jenže se to zvrtilo. Rodinný právník tvrdí, že to ta ženská dělá kvůli prachům. Chápeš, že po trestněprávním sporu přihodí občanskoprávní žalobu. Ale já si tím nejsem tak jistý. Co jsem slyšel, dostala pořádnou nakládačku.“

„Jak se ten rodinný právník jmenuje?“

„Vydrž vteřinku. Mám tu někde jeho vizitku.“

Vykoukl jsem z okénka a čekal, až Valenzuela najde vizitku. Od lancasterské soudní budovy mě dělily dvě minuty jízdy a od přidělování termínů dvanáct. Přinejmenším tři z těchto minut jsem potřeboval na to, abych se poradil s klientem a sdělil mu špatnou zprávu.

„Jasně, tady je,“ řekl Valenzuela. „Tak ten chlápek se jmenuje Cecil C. Dobbs. S adresou v Century City. Vidiš, já ti to říkal. Prachy.“

Valenzuela měl pravdu. Avšak o advokátově zámožnosti nevyprávěla jeho adresa v Century City, nýbrž samotné jeho jméno. Znal jsem C. C. Dobbsovu reputaci a tipoval jsem, že na seznamu jeho klientů nebude figurovat více než jedno či dvě jména, která by nebydlela v Bel Air nebo v Holmby Hills. Jeho klienti našli svůj domov v místech, kde hvězdy jako by se v noci skláněly z oblohy a chtěly se dotknout pomazaných.

„Sděl mi jméno toho klienta,“ řekl jsem.

„Nějaký Louis Ross Roulet.“

Přehléskoval mi to jméno a já si je napsal do zápisníku.

„Jako bys roztáčel ruletu, jenže se to čte *Rúléj*,“ podotkl Valenzuela. „Přijedeš sem, Micku?“

Než jsem odpověděl, připsal jsem si do zápisníku jméno C. C. Dobbse. A pak jsem na Valenzuelův dotaz odpověděl protiotázkou.

„Proč zrovna já?“ zeptal jsem se. „Vyžádal si mě? Nebo jsi mě navrhl ty?“

Musel jsem si počínat opatrně. Musel jsem předpokládat, že Dobbs je typem právníka, jenž by se neváhal obrátit na kalifornskou advokátní komoru, kdyby narazil na trestněprávního advokáta, který platí ručitelům za přihrávání klientů. Dokonce jsem si začal klást otázku, jestli celá tahle záležitost není jen tajná operace komory, kterou Valenzuela neprokoukl. Nepatřil jsem k jejím oblíbeným synkům. A už to na mě v minulosti zkoušeli. Nejednou.

„Ptal jsem se Rouleta, jestli má právníka, chápeš? Myslí trestního právníka – a on prej že ne. Tak jsem mu řekl o tobě. Netlačil jsem na něj. Akorát jsem řekl, že jsi dobrej. Nevrtává reklama, chápeš?“

„A to bylo předtím, nebo potom, co se do toho vložil Dobbs?“

„Ne, předtím. Roulet mi dneska ráno zavolal z vězení. Šoupli ho nahoru na nejtěžší oddělení a on tam zřejmě zahlídl mou ceduli. Dobbs se objevil až pak. Řekl jsem mu, že do těchhle věcí děláš, dal jsem mu tvůj rodokmen a on byl v pohodě. Dorazí sem v jedenáct. Však uvidíš sám, jaký je.“

Dlouho jsem neřekl nic. Přemýšlel jsem, nakolik pravdomluvný ke mně Valenzuela je. Člověk jako Dobbs musel mít vlastního právníka. I kdyby tato oblast nebyla jeho silnou stránkou, určitě měl specialistu na trestní právo v advokátní kanceláři nebo přinejmenším na telefonu. Valenzuelova historka tomu ale odporovala. Roulet k němu přišel s prázdnýma rukama. Já osobně jsem si z toho vyvodil závěr, že o tomhle případu víc nevím, než vím.

„Hej, Micku, jsi tam ještě?“ ponoukl mě Valenzuela.

Dospěl jsem k rozhodnutí. Bylo to rozhodnutí, které mě mělo nakonec dovést zpátky k Jesusi Menendezovi a jehož jsem měl později v mnoha ohledech litovat. V okamžiku, kdy jsem je učinil, to však byla jen další volba z nutnosti a rutiny.

„Budu tam,“ řekl jsem do telefonu. „Uvidíme se v jedenáct.“

Už jsem se chystal zaklapnout telefon, když vtom jsem znovu zaslechl Valenzuelův hlas.

„A postaráš se o mě za to, že jo, Micku? Myslím, jako když ta sólovka opravdu vyjde.“

Bylo to vůbec poprvé, co chtěl ode mě Valenzuela slyšet ujištění, že mu tuhle příhrávku vynahradím. Mou paranoii to ještě posílilo, a tak jsem nakonec sesumíroval odpověď, která měla uspokojit jeho i komoru – v případě, že nás odposlouchává.

„Neboj, Vale. Jsi na mém vánočním seznamu.“

Zaklapl jsem telefon, než stačil říct cokoliv dalšího, a poručil jsem řidiči, ať mě vyhodí před soudní budovou u vchodu pro zaměstnance. Fronta před detektorem kovů tam bývala kratší a rychlejší a zaměstnancům ostrahy obvykle nevadilo, když se právníci – tedy ti, kteří do budovy chodili často – protáhli dovnitř spolu s ostatními, aby stihli soud.

Během přemítání o Louisi Rossovi Rouletovi, jeho případu a možném bohatství i nástrahách, které na mě čekají, jsem stáhl okénko, abych si mohl vychutnat poslední minutu čistého a svěžího dopoledního vzduchu. Stále s sebou nesl vůni příslibu.

2

Když jsem dorazil na oddělení 2A, byla soudní síň nabitá advokáty, kteří se na obou stranách přepážky dohadovali a družili. Poznal jsem, že jednání začne včas, protože za stolem už dřepěl soudní sluha. To znamenalo, že soudce každou chvíli usedne na lavici.

V okrese Los Angeles vykonávají funkci soudních sluhů zástupci šerifů pod přísahou, kteří jsou přiděleni k vězeňské divizi. Přistoupil jsem ke sluhovi, jehož stůl se rozkládal hned vedle zábradlí přepážky, aby občané mohli předstoupovat před soudce a klást otázky, aniž přitom narušili prostor vymezený pro advokáty, obhájce a zaměstnance soudu. Všiml jsem si, že má před sebou pořad jednání přicvaknutý k deskám, a než jsem ho oslovil, prohlédl jsem si i jmenovku na jeho uniformě – stálo na ní R. Rodriguez.

„Roberto, máte tam mou ovečku? Harolda Caseyho?“

Soudní sluha vztyčil prst a začal hledat v seznamu, ale vzápětí se zastavil. To znamenalo, že mám štěstí.

„Jo, Casey. Druhý na řadě.“

„Takže to jde dneska podle abecedy, fajn. Mám čas se ještě vrátit a promluvit s ním?“

„Ne, první skupinu už přivádějí. Zrovna jsem tam volal. Soudce už jde. Ale pravděpodobně budete mít pár minut, abyste si s klientem promluvil v ohrádce.“

„Děkuji vám.“

Vyrazil jsem k východu, když vtom na mě sluha zavolal: „A já jsem Reynaldo, ne Roberto.“

„Jasně, jasně. Omlouvám se, Reynaldo.“

„My soudní sluhové vypadáme všichni stejně, že?“

Netušil jsem, jestli je to pokus o humor, nebo jen kousavá poznámka. A tak jsem neodpověděl. Pouze jsem se usmál

a vyšel ze dveří. Kývl jsem na pár právníků, které jsem neznal, i na pár těch, které jsem znal. Jeden z nich mě zastavil, aby se mě zeptal, jak dlouho mi to před soudcem potrvá, protože chtěl odhadnout, kdy přijde řada na jeho klienta. Řekl jsem mu, že budu hotov rychle.

Během přidělování termínů jsou vazebně stíhané osoby přiváděny do soudní budovy ve čtyřčlenných skupinách a poté drženy v proskleném dřevěném prostoru zvaném ohrádka. Díky tomu mají možnost projednat svůj případ s advokátem dříve, než se dostane před soud.

K ohrádce jsem dorazil právě ve chvíli, kdy zástupce šerifa otevřel dveře vnitřní zadržovací cely a do ohrádky vpochoovali první čtyři obžalovaní. Harold Casey, můj klient, vstoupil dovnitř jako poslední. Postavil jsem se k boční stěně, abychom měli alespoň na jedné straně trochu soukromí, a kývl jsem na něj.

Casey byl vysoký a urostlý, protože právě takové lidi nejraději nabírají v motorkářském gangu Road Saints – i když sami členové si raději říkají motocyklový klub. Během pobytu v lancasterské vazební věznici si ostříhal vlasy a oholil se, jak jsem ho žádal, takže vypadal docela použitelně – tedy až na tetování, která mu pokrývala obě paže a vykukovala nad límec. Člověk však nemůže chtít všechno. Jaký dělají tetování dojem na porotu, o tom tedy moc nevím, ale mám takové tušení, že dvakrát pozitivní ne, zvláště když jde o rozšklebené lebky. Ale vím, že koňské ohony porotcům obecně nijak nevadí – u obžalovaných ani u advokátů, kteří je zastupují.

Casey neboli „Hard Case“, jak se mu v klubu říkalo, čelil obvinění z pěstování, držení a prodeje marihuany, ale i dalších drog a zbraní. Když šerifovi lidé provedli krátce před svítáním zátah na ranč, kde bydlel a pracoval, objevili stodolu a halu ve tvaru skleníku, kde si Casey udělal pěstírnu. Policisté zde zabavili více než dva tisíce plně vzrostlých rostlin a třicet kilogramů sklizené marihuany v igelitových sáčcích různé hmotnosti. Dále odhalili tři sta padesát gramů krystalického metamfetaminu, jímž baliči stříkali sklizenou úrodu, aby jí dali pořádný šmrnc, a také malý arzenál zbraní, z nichž mnohé se později ukázaly jako kradené.

Zdálo by se, že Hard Case je ztracen. Stát ho držel pod křem. Během zátahu ho navíc našli spícího na pohovce ve

stodole, metr a půl od baličího stolu. A aby toho nebylo málo, v minulosti ho již dvakrát odsoudili za drogové delikty a za poslední případ byl stále v podmínce. Ve státě Kalifornie je přítom třetí prohřešek zlomový. Takže Casey mu reálně hrozilo nejméně deset let vězení, a to i při dobrém chování.

Casey se však od ostatních obžalovaných lišil tím, že se na proces těšil, a dokonce se mu zamlouvala i vyhlídka usvědčení. Odmítl se zříct práva na zrychlený proces a momentálně, necelé tři měsíce po zatčení, si toužebně přál, aby už přelíčení začalo. Tato dychtivost vyvěrala z názoru, že jeho jediná šance spočívá v odvolání se proti pravděpodobnému usvědčujícímu rozsudku. Díky svému advokátovi spatřil Casey jiskřičku naděje – malinké mihotající se světélko, které z temnoty případu, jako byl tento, dovede vykresat jen dobrý právník. Ze světélka se zrodila strategie obhajoby, která nakonec mohla Caseymu zajistit osvobození. Byl to smělý plán, který od Caseyho vyžadoval trpělivost při čekání na odvolací soud, ale on i já jsme velmi dobře věděli, že je to jeho skutečná šance.

Slabina argumentace obžaloby nespočívala v předpokladu, že Casey pěstuje, balí a prodává marihuanu. V tomto předpokladu měl stát absolutní pravdu a disponoval důkazy, které na usvědčení bohatě postačovaly. Problematický byl způsob, jakým stát k těmto důkazům přišel, díky čemuž celá obhajoba balancovala na vratkých základech. Mým úkolem bylo tuto slabinu před soudem prozkoumat, obnažit, upozornit na ni a přesvědčit odvolací soud o tom, o čem jsem nedokázal přesvědčit soudce Ortona Powella, když jsem ho během předprocesního slyšení žádal, aby nepřipustil důkazy předložené státem.

Základ obžaloby proti Haroldovi Caseymu byl položen jednoho úterka v polovině prosince, kdy Casey zamířil do prodejny domácích potřeb v Lancasteru a nakoupil řadu nicneřikajících položek, mezi nimiž figurovaly i tři žárovky, jaké se používají při pěstování rostlin v živných roztocích. Muž ve frontě za Caseyem byl shodou okolností zástupce šerifa v civilu, který zde nakupoval venkovní vánoční osvětlení. Rozpoznal umělecká díla na Caseyho pažích – především lebku se svatozáří, která je emblémem Road Saints – a dal si dvě a dvě dohromady. Poté příčinlivě sledoval Ca-

seyho harleye až na ranč nedaleko od Pearblossomu. Informace byla postoupena protidrogovému oddělení na úřadě šerifa, které zorganizovalo přelet neoznačeného vrtulníku s termovizí nad rančem. Vzniklé snímky zachycující sytě rudé skvrny v oblasti stodoly i haly putovaly spolu s prohlášením policisty, který viděl Caseyho nakupovat hydroponická světla, v místopřísežném prohlášení k soudci. Druhý den nad ránem vytrhli Caseyho ze spánku na pohovce policisté s podepsaným povolením k prohlídce.

Během předchozího slyšení jsem argumentoval tím, že všechny důkazy proti Caseymu by měly být odmítnuty, poněvadž důvody k prohlídce ranče se zakládaly na porušení Caseyho práva na soukromí. Využití informace o běžném nákupu občana v železářství jakožto odrazového můstku pro další narušení jeho soukromí v podobě sledování ze země i ze vzduchu a použití termovize by autoři ústavy bezpochyby považovali za dotčení občanských práv.

Soudce Powell však můj argument odmítl, a případ tak putoval k procesu, anebo k dohodě za přiznání. Mezitím se však objevily nové informace, které by podepřely Caseyho případné odvolání. Z analýzy fotografií pořízených během přeletu nad Caseyho rančem a ohniskových specifikací použité kamery s termovizí totiž vyplývalo, že vrtulník neletěl při pořizování snímku výše než šedesát metrů nad rančem. Americký Nejvyšší soud přitom zastává názor, že pozorovací let policejních složek nad pozemkem podezřelého neporušuje právo jedince na soukromí za předpokladu, že se letoun nachází ve veřejném prostoru. A tak jsem se obrátil na svého vyšetřovatele Raula Levina, který kontaktoval Federální úřad pro letectví a zjistil, že nad Caseyho rančem se nenachází žádná letová trasa. Veřejný vzdušný prostor nad rančem začínal ve výšce tří set metrů. Policisté tak při sběru důkazů odůvodňujících následný zátah očividně porušili Caseyho právo na soukromí.

Mým úkolem nyní bylo dovést případ před soud a vymámit z policistů a pilota svědeckou výpověď s uvedením, v jaké výšce nad rančem přelétali. Budou-li mluvit pravdu, mám je v hrsti. Budou-li lhát, mám je v hrsti. Nemohu říct, že bych si liboval ve ztrapňování příslušníků policejních složek před soudem, ale v tomto případě jsem doufal, že budou

lhát. Pokud porota zjistí, že policista na svědecké lavici lže, může se případ rovnou uzavřít. Proti verdiktu „nevinen“ neexistuje odvolání. Stát s ním nemůže nic nadělat.

Každopádně jsem věřil, že mám v rukou vítězný trumf. Stačilo předstoupit před soud a ve vítězství nám mohla zabránit jen jediná věc. A právě o ní jsem si potřeboval s Caseyem promluvit, než soudce usedne na lavici a předvolá nás.

Můj klient se odšoural do rohu ohrádky a ani mě nepozdravil. Já jeho také ne. Dobře věděl, co chci. Tuhle konverzaci jsme už absolvovali.

„Harolde, tohle je přidělování termínů,“ řekl jsem. „V této fázi sděluji soudci, jestli jsme připraveni absolvovat proces. Už vím, že stát připraven je. Takže dnes se jedná o nás.“

„No a?“

„A máme drobný problém. Když jsme tu byli naposled, říkal jste mi, že dostanu nějaké peníze. Jenže teď jsme tu zas, Harolde, a peníze nikde.“

„Bez starosti. Já ty vaše peníze mám.“

„Tohle mi právě starosti dělá. Že moje peníze máte vy. Že je nemám já.“

„Už jsou na cestě. Včera jsem mluvil s klukama. Jsou na cestě.“

„To jste říkal posledně taky. Já nepracuji zadarmo, Harolde. A ten expert, který procházel ty snímky, taky nepracuje zadarmo. Naše původní smlouva dávno vypršela. Chci další peníze, jinak si budete muset sehnat jiného právníka. Třeba ex offo.“

„Žádný ex offo, člověče. Já chci vás.“

„Ale já mám své výdaje a musím jíst. Víte, kolik mě každý týden stojí třeba jenom zlaté stránky? Tipněte si.“

Casey mlčel.

„Tisícovku. Za inzerát ve zlatých stránkách dávám v průměru tisícovku týdně, a to nepočítám jídlo, hypotéku, alimenty nebo benzin do lincolna. Tuhle práci nedělám za sli-by, Harolde. Potřebuju šustivou motivaci.“

Zdálo se, že jsem na Caseyho neudělal žádný dojem.

„Ověřoval jsem si to,“ řekl. „Nemůžete ode mě jenom tak odejít. Teď ne. Soudce vám to nedovolí.“

Sál náhle utichl, neboť z vnitřních dveří vyšel soudce a vystoupal dva schody ke stolci. Soudní sluha požádal o klid

v soudní síni. Představení začínalo. Dlouze jsem se zadíval na Caseyho a odstoupil jsem. Harold Casey měl amatérské, vězeňské znalosti práva a jeho fungování. Věděl víc než většina obviněných. Ani on však nebyl imunní vůči překvapením.

Posadil jsem se naproti zábradlí za lavici obžalovaných. Jako první se projednávalo jedno přezkoumání kauce, které soudce vyřídil rychle. Soudní sluha pak předvolal případ *Kalifornie versus Casey* a já přistoupil ke stolu.

„Za obhajobu Michael Haller,“ řekl jsem.

Rovněž státní zástupce ohlásil svou přítomnost. Byl to mladý muž jménem Victor DeVries. Neměl tušení, co ho čeká, až dojde na proces. Soudce Orton Powell se jako obvykle dotázal, zda na poslední chvíli přece jen není možná dohoda v mimosoudním řízení. Každý soudce měl nabitý kalendář a prvořadý zájem vyřizovat případy mimosoudně. Konstatování, že naděje na dohodu pohasly a proces je nevyhnutelný, bylo tím posledním, co si přál slyšet.

Smutnou zprávu od DeVriese a ode mě však Powell přijal bez mrknutí oka a zeptal se, zda jsme připraveni na zahájení procesu v průběhu týdne. DeVries řekl, že ano. Já řekl, že ne.

„Ctihodnosti,“ dodal jsem, „rád bych posečkal do příštího týdne, je-li to možné.“

„Jaký je důvod vašeho odkladu, pane Hallere?“ dotázal se soudce netrpělivě. „Obžaloba je připravena a já chci mít ten případ za sebou.“

„Já ho chci mít také za sebou, Ctihodnosti. Obhajoba však má problémy s vypátráním svědka, který bude pro náš případ nezbytný. Nepostradatelného svědka, Ctihodnosti. Myslím, že týdenní odklad by měl postačovat. Do příštího týdne bychom měli být připraveni přikročit k procesu.“

DeVries podle očekávání vznesl námitku.

„Ctihodnosti, toto je vůbec poprvé, kdy stát slyší něco o pohřešovaném svědkovi. Pan Haller měl téměř tři měsíce na to, aby svého svědka vyhledal. Byl to on, kdo si přál urychlený proces, a teď chce otálet. Podle mne jde jen o zdržovací taktiku, poněvadž tento případ je...“

„Zbytek si můžete nechat pro porotu, pane DeVriese,“ řekl soudce. „Pane Hallere, myslíte si, že jeden týden váš problém vyřeší?“

„Ano, Ctihodnosti.“

„Dobrá, takže vás tu s panem Caseyem uvidíme v pondělí a to už budete připraveni. Srozuměno?“

„Ano, Ctihodnosti. Děkuji vám.“

Sluha předvolal další případ a já odstoupil od stolku obhajoby. Díval jsem se, jak strážník odvádí mého klienta z ohrádky. Casey na mě vrhl pohled a v jeho tváři se rovným dílem zračil vztek a zmatenost. Přistoupil jsem k Reynaldu Rodriguezovi a zeptal se ho, zda se smím vrátit do zadržovací cely a dál se poradit s klientem. Většina soudních služů tuto laskavost dobře známým advokátům prokazovala. Rodriguez se postavil, odemkl dveře za svým stolem a uvedl mě dovnitř. Dal jsem si pozor, abych ho při poděkování oslovil správným křestním jménem.

Casey seděl v zadržovací cele s jedním dalším obžalovaným – mužem, jehož případ se projednával před námi. Cela byla prostorná a podél tří stěn se táhly lavice. Časné předvolání k soudci mělo tu nevýhodu, že člověk pak musel sedět v téhle kleci a čekat, až se cela zaplní dostatečným počtem obžalovaných, aby je autobus mohl odvézt zpět do okresní věznice. Casey přistoupil až k mřížím a spustil.

„Co je to za svědka, o kterém jste tam mluvil?“ zeptal se naléhavě.

„Pan Šustivý,“ řekl jsem. „Aby tenhle případ mohl pokračovat, potřebujeme už jen pana Šustivého.“

Casey vztekle zkrivil tvář. Pokusil jsem se jeho výpadům předejít.

„Podívejte, Harolde, vím, že se už chcete pohnout z místa, absolvovat proces a pak odvolání. Jenže přitom musíte platit přepravné. Z dlouholeté a trpké zkušenosti vím, že je k ničemu uhánět lidi o peníze, když už je kuň ze stáje venku. Kdo chce z vazby, platí sazby.“

Přikývl jsem a chystal se otočit zpátky ke dveřím, které vedly na svobodu. Pak jsem však na Caseyho znovu promluvil.

„A myslím, že ten soudce dobře věděl, o co kráčí. Přidělili vám mladého státního zástupce, kterému ještě teče mlíko po bradě a nemusí si lámat hlavu, jestli mu přijde další výplata. Jenže Orton Powell strávil spoustu let na lavici obhajoby, než se stal soudcem. Pátrání po nepostradatel-

ných svědcích, jako je pan Šustivý, dobře zná a pravděpodobně se nebude moc dobře dívat na obžalovaného, který neplatí advokátovi. Mrkl jsem na něj, Harolde. Když budu chtít od tohoto případu odejít, odejdu od něj. Ale radši bych sem příští pondělí naklusal, postavil se před soudce a oznámil mu, že jsme svědka našli a jsme připraveni pokračovat. Rozumíte?”

Casey zpočátku neříkal nic. Odšoural se k protější straně cely a posadil se na lavici. Když konečně promluvil, díval se jinam.

„Jen co se dostanu k telefonu,“ řekl.

„To zní dobře, Harolde. Sdělím některému ze strážců, že si musíte zavolat. Vy si zavoláte a pak budete jen sedět a čekat. Příští týden se znovu uvidíme a konečně to celé rozjedem.“

Rychlým krokem jsem zamířil ke dveřím. Nesnáším pobyt uvnitř vězení. Vlastně ani nevím proč. Snad proto, že dělicí čára se někdy zdá tak tenká. Čára mezi trestním advokátem a *trestaným* advokátem. Někdy si nejsem jist, na které straně mříží vlastně stojím. A vždy mi připadá jako účinný zázrak, že můžu odejít stejnou cestou, jakou jsem přišel.